

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **K. R.**, zastoupený Mgr. Tomášem Ondruchem, advokátem se sídlem Moskevská 24a/1140, Havířov-Město, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2007, č. x, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2008, č. j. 20 Cad 54/2007 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Tomáše Ondrucha **s e u r č u j e** částkou 1600 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 7. 2007, č. x. Tímto rozhodnutím žalovaná odňala žalobci podle ustanovení § 44 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) od 8. 8. 2007 částečný invalidní důchod. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) v Karviné ze dne 9. 5. 2007 již není žalobce částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 25 %.

Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu:

Posudkový lékař OSSZ v Karviné ze dne 9. 5. 2007 zhodnotil míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“), dle kapitoly X., oddílu D, položky 1, písm. b) 20 %, kterou dále navýšil o 5 %, tj. na celkových 25 % vzhledem k celkovému zdravotnímu stavu a vyslovil, že žalobce není plně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, není ani částečně invalidní dle § 44 odst. 1 a 2 téhož zákona.

Pro přezkumné soudní řízení zdravotní stav žalobce a jeho dochovanou pracovní schopnost k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí posoudila dne 18. 1. 2008 Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise MPSV“) v Ostravě. Posudková komise MPSV v Ostravě prostudovala kompletní spisovou dokumentaci, kompletní zdravotní dokumentaci praktické lékařky MUDr. M., interní vyšetření, psychiatrické vyšetření a nálezy, které žalobce při jednání předložil. Posudková komise došla k závěru, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla hepatopatie – jaterní cirhosa s prokázaným přestavbovým uzlem v levém laloku jaterním, vaskulárně i metabolicky kompenzována, bez známek portální hypertenze, kdy stav odpovídá příloze č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. kapitole X., oddílu D, položky 1, písm. b), kdy komise hodnotila 20 %. Posudková komise dále uvedla, že u žalobce nešlo k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované o zdravotní postižení uvedené pod písm. c), d), e) a ani nešlo o zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky dle přílohy č. 4 k vyhlášce č. 284/1995 Sb.

Na výzvu krajského soudu, aby Posudková komise MPSV v Ostravě doplnila posudek o důvod odnětí částečné invalidity, byl dne 20. 2. 2008 vypracován doplňující posudek. V tomto doplňujícím posudku komise uvedla, že u žalobce šlo k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s dominantní hepatopatií, jaterní cirhosou etylické geneze, se sonograficky, CT a magnetickou rezonancí prokázaným větším cirhotickým uzlem v levém laloku jaterním. Dle gastrokopie z dubna 2007 nejsou jícnové varixy, k datu rozhodnutí jen lehce zvýšené ALT, méně AST, GMT v normě. Kolonoskopické vyšetření prokázalo na sliznici tlustého střeva jen mikropolypy v dolní části – hlavně v sigmoideu, dále vnitřní hemeroidy. K datu rozhodnutí byl žalobce neschopen těžké fyzické práce. Komise dále uvedla, že částečná invalidita byla žalobci přiznána od 26. 3. 1990 pro podstatný pokles výdělku, v důsledku přerážení z dosavadního zaměstnání. K přerážení došlo po krvácení do zažívacího traktu, kdy měl žalobce melénu a hematemézu, endoskopické vyšetření neprokázala zdroj krvácení ani v duodenu, ani v žaludku, v dolním jícnu byla popsána minimální žilní kresba, která byla považována za zdroj krvácení a za počínající varixy při portální hypertenzi. Dále žalobce trpěl stavy slabosti a závratě. V následujícím období po přerážení v roce 1990 z dosavadního zaměstnání se zdravotní stav žalobce i přes konzumaci alkoholu stabilizoval, bez recidivy krvácení do zažívacího traktu, k datu rozhodnutí nebyly zřejmé známky portální hypertenze, stav byl vaskulárně i metabolicky konzumován. Nález v levém laloku jaterním byl vyšetřen sonograficky, CT i MR a všechny tyto nálezy svědčí pro regenerační uzul – je stejných denzit jako okolní struktury při CT, při magnetické rezonanci je lokální vyklenutí kontury morfologicky i dynamicky po kontrastní látce charakteristické pro regenerační uzul. Laboratorní vyšetření uvedené v nálezu MUDr. H. neprokázalo poruchu koagulačních faktorů, autoimunitní screening byl negativní. Udávané slabosti a závratě byly přešetřeny i v roce 2007, ale CT angiografie tepen mozku neprokázalo žádnou patologii, ORL vyšetření vyloučilo i periferní vestibulární syndrom.

Krajský soud při posouzení dochované pracovní schopnosti žalobce k datu vydání

přezkoumávaného rozhodnutí vycházel především z posudku Posudkové komise MPSV v Ostravě ze dne 18. 1. 2008 a z doplňujícího posudku téže komise ze dne 20. 2. 2008. Tyto posudky byly podle krajského soudu vypracovány komisemi zasedajícími v řádném složení, na základě zdravotní dokumentace žalobce a odborným členem posudkové komise byl též lékař, a to u posudku ze dne 18. 1. 2008 odborný internista a u posudku ze dne 20. 2. 2008 odborný psychiatr. Krajský soud považuje oba posudky Posudkové komise MPSV v Ostravě za úplné a přesvědčivé, neboť posudková komise v posudcích uvedla, z jakých lékařských nálezů o zdravotním stavu žalobce vycházela, jaká zjištění z nich učinila a jak je hodnotila. Posudková komise vycházela při stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce z ustanovení § 6 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a určila, jakými zdravotními postiženími žalobce trpí a tato postižení uvedla v diagnostickém souhrnu. Za tohoto stavu považuje krajský soud za přesvědčivé hodnocení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. kapitoly X., oddílu D, položky 1, písm. b). Tato položka je určena pro jaterní onemocnění – lehlé poruchy, udává možný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti 20 %. Krajský soud uzavřel, že žalobce k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované v souhrnu nesplňoval podmínky částečné invalidity, jak jsou vymezeny v ustanovení § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, ve které se dovolával stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud podle stěžovatele vycházel ze skutkové podstaty, která je v rozporu s doklady založenými ve spise. Stěžovatel má za to, že krajský soud dostatečně nepřezkoumal jeho zdravotní stav, nepřihlédl k jeho tvrzením ohledně rozporu mezi zdravotním stavem, který byl zjištěn posudkovým lékařem a mezi jeho skutečným zdravotním stavem, který vyplývá ze zdravotnické dokumentace. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho zdravotní stav se nezlepšil ani nestabilizoval, naopak se v mezidobí od rozhodnutí krajského soudu do dnešního dne podstatně zhoršil. Svá tvrzení opírá o zprávy ošetřujících lékařů, zejména MUDr. M. V. a MUDr. M. H. Ze zdravotní dokumentace podle stěžovatele vyplývá, že se v jeho případě jedná o velmi vážné, chronické, postupně progredující jaterní onemocnění s vysokým rizikem nejrůznějších komplikací a možného vzniku nádoru. V této souvislosti navrhuje provedení nového důkazu zprávou MUDr. H. ze dne 15. 5. 2008. Dále navrhuje provést další důkaz zprávou MUDr. V. ze dne 11. 3. 2008, ve které měl uvedený lékař shledat na straně žalobce omezený pracovní potenciál a to v důsledku chronické psychické poruchy, a doporučit ponechat stěžovateli částečnou invalidizaci. Stěžovatel nesouhlasí se závěry posudkové komise, proto navrhuje provést znalecký posudek z příslušného lékařského oboru. Pochybení krajského soudu stěžovatel spatřuje také v tom, že soud nepřihlédl k jeho návrhům na doplnění dokazování. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Dříve, než Nejvyšší správní soud začne rozhodovat o věci samé, musí přezkoumat dodržení zákonných podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Základní podmínkou je také včasnost podání kasační stížnosti. Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s. *in fine*). Podle odstavce třetího citovaného ustanovení § 106 s. ř. s., nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání.

Kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen ve čtvrtek dne 24. 4. 2008. Lhůta dvou týdnů pro podání kasační stížnosti započala běžet od následujícího dne a skončila v pátek dne 9. 5. 2008. Dne 6. 5. 2008 bylo Krajskému soudu v Ostravě doručeno podání stěžovatele, které lze podle svého obsahu posoudit jako prostou tzv. „formulářovou“ kasační stížnost. I když tato kasační stížnost vykazovala zásadní nedostatky ve svých náležitostech, byla stěžovatelem podána v zákonné lhůtě. Současně v tomto podání stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů, který by sepsal kvalifikovanou kasační stížnost a případně ho zastupoval v řízení u Nejvyššího správního soudu. Po posouzení osobních, majetkových a výdělkových poměrů stěžovatele mu krajský soud usnesením ze dne 24. 6. 2008 ustanovil zástupce z řad advokátů Mgr. Tomáše Ondrucha, kterému zároveň uložil „aby ve lhůtě do čtyř dnů od právní moci tohoto usnesení podal kasační stížnost“. Uvedené usnesení bylo advokátovi Mgr. Tomáši Ondruchovi doručeno dne 3. 7. 2008. Ustanovený zástupce podal kasační stížnost obsahující všechny potřebné náležitosti ke Krajskému soudu v Ostravě dne 17. 7. 2008. Na tomto místě Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit existenci zákonem stanovené lhůty pro doplnění kasační stížnosti, a to lhůty jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel (sám či prostřednictvím svého zástupce) vyzván k doplnění podání. Tuto zákonnou lhůtu soud nemůže zkrátit ani vlastním rozhodnutím, pouze prodloužit z vážných důvodů, nejdéle však o další měsíc (§ 106 odst. 3 s. ř. s. *in fine*). Z obsahu soudního spisu tak Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud poučil zástupce stěžovatele chybně stran lhůty k doplnění kasační stížnosti. Rozhodující ve věci však je, že ustanovený advokát doplnil kasační stížnost v zákonné lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl vyzván k doplnění podání stěžovatele, a tudíž nedošlo k žádné újmě na procesních právech stěžovatele.

Kasační stížnost je tak podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

O jednotlivých stížních námitkách uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Ačkoliv stěžovatel důvod podané kasační stížnosti výslovně podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že napadá rozsudek krajského soudu zejména z důvodu vyjádřeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro tzv. jiné vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Kasační důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká výhradně vad řízení před správním orgánem, zvláště otázek zjišťování skutkového stavu rozhodujícím správním orgánem. Stěžovatel však k tvrzenému stížnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neuvedl žádné konkrétní námitky, všechny uplatněné výtky směřoval toliko k řízení před krajským soudem.

Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že dostatečně nepřezkoumal jeho zdravotní stav, a že skutková podstata, z níž krajský soud vycházel, je v rozporu s doklady založenými ve spise. Vadu řízení před soudem stěžovatel spatřuje také v neprovedení jím navrhovaných důkazů, které by vedly ke zjištění stěžovatelova skutečného zdravotního stavu. Těmto námitkám Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Česká správa sociálního zabezpečení jako věcně příslušný správní orgán vychází z posudků lékařů okresních správ sociálního zabezpečení. Při přezkumu takového

správného rozhodnutí neposuzuje správní soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudková komise MPSV je oprávněna nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občana, ale též k posouzení schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné invaliditě, částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání a zániku. Posudek této posudkové komise, pokud splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, je zpravidla v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem.

Posudek posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz při dodržení zásady dokazování vyjádřené v ustanovení § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s., podle něhož soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Při hodnocení důkazu posudkem posudkové komise MPSV se pak soud musí zabývat tím, zda uvedený posudek má všechny předepsané náležitosti, zejména pak posoudit, zda jeho skutkový základ je úplný a podložený obsahem nálezů, zda je náležitě zhodnocena míra funkčního postižení vyplývající z jednotlivých onemocnění posuzovaného a zda posudkové závěry jsou přesvědčivé a posudkové hodnocení odpovídá zjištěným skutečnostem.

Krajský soud shledal ve věci vypracované posudky Posudkové komise MPSV v Ostravě jako úplné a přesvědčivé a s jejich závěry se ztotožnil. Rovněž Nejvyšší správní soud dospěl po prostudování soudního spisu k závěru o jejich úplnosti, pokud jde o skutková zjištění, a přesvědčivosti co do posudkových závěrů.

Nejvyšší správní soud tedy považuje skutkový stav zjištěný v předchozích řízeních za řádně prokázaný. Podkladem pro rozhodnutí žalované byl posudek lékaře OSZZ v Karvině ze dne 9. 5. 2007, podle něhož činila míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele 25 % (navýšena s přihlédnutím k celkovému zdravotnímu stavu stěžovatele). Žalovaná postupovala při vydávání napadeného rozhodnutí způsobem upraveným v zákoně č. 582/1991 Sb. Krajský soud posléze postupoval zcela standardně a v souladu se zákonem uložil ve věci vypracovat posudek posudkové komisi MPSV. Krajský soud posoudil zdravotní stav stěžovatele ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované posudkem Posudkové komise MPSV v Ostravě ze dne 18. 1. 2008 a doplňujícím posudkem téže komise ze dne 20. 2. 2008., jenž určila procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele hodnotou 20 %.

V projednávané věci je pro hodnocení přesvědčivosti posudkových závěrů zásadní, že všechny provedené posudky stanovily jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele totožné zdravotní postižení, a to hepatopatii – jaterní cirhosisu s prokázaným přestavbovým uzlem v levém laloku jaterním, vaskulárně i metabolicky kompenzována, bez známek portální hypertenze. Jaterní onemocnění stěžovatele bylo posouzeno oběma posudkovými orgány jako lehká porucha podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. kapitoly X., oddílu D, položky 1, písm. b). Položka odpovídající uvedenému druhu zdravotního postižení stěžovatele neobsahuje procentní rozmezí možné míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, ale toliko hodnotu 20 %. Nutno podotknout, že stěžovatel ani nevznesl konkrétní námitky ve vztahu k postupu posudkové komise MPSV stran určení jeho rozhodujícího zdravotního postižení.

Stěžovatel však namítá, že jeho zdravotní stav se neustále zhoršuje. Lze s ním souhlasit potud, pokud uvádí, že jeho zdravotní stav se od přiznání částečné invalidity nezlepšil.

Přítom v řízení o dávkách důchodového pojištění je třeba při zániku nároku na dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem určit důvod zániku plné či částečné invalidity, kterými jsou podle dosavadní soudní praxe zlepšení či stabilizace zdravotního stavu nebo dřívější posudkový omyl, případně nadhodnocení zdravotního stavu. Právě stabilizaci zdravotního stavu určila Posudková komise MPSV v Ostravě a shodně i posudkový lékař OSSZ v Karviné, v případě stěžovatele za důvod zániku částečné invalidity (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2003, č. j. 3 Ads 7/2003 – 42, publikovaný pod č. 198/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že Posudková komise MPSV v Ostravě se s tímto závěrem ve svém doplňujícím posudku ze dne 20. 2. 2008 vypořádala důkladně a přesvědčivě.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatele, že krajský soud pochybil, pokud nevyhověl návrhům stěžovatele na doplnění dokazování. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. jen soud rozhodne, který z navržených důkazů provede a může provést i důkazy další, existují-li i po vypracování posudku posudkové komise MPSV pochybnosti o příčinách dlouhodobě nepříznivého stavu posuzovaného, resp. o adekvátnosti posouzení míry poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Procesní předpis tedy soudu neukládá povinnost provést každý navržený důkaz. Krajský soud v posuzované věci pochybnosti o přesvědčivosti a úplnosti vyhotovených posudků Posudkové komise MPSV v Ostravě neměl a proto nebyl dán důvod k tomu, aby shledal naplnění podmínek pro nařízení případného dalšího odborného vyšetření stěžovatele či pro vypracování znaleckého posudku jeho zdravotního stavu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na právní názor prezentovaný v nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 92/95, podle něhož „...zásadně nelze spatřovat porušení čl. 36 Listiny v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníků, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv (§ 120 odst. 1, 2 o. s. ř.), to však platí pouze pokud lze na skutkový stav v dané věci bezpečně usoudit (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 150/93)“.

Nedůvodná je současně námitka stěžovatele, že ho Posudková komise MPSV v Ostravě nepodrobila komplexní zdravotní prohlídce. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 7/2004 – 70, publikovaném pod č. 1001/2006 Sb. NSS, judikoval: „K objektivnímu posouzení zdravotního stavu není zapotřebí, aby posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí provedla sama zdravotní prohlídku, pokud má k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci posuzované osoby.“ O uvedenou situaci se jedná právě i v případě stěžovatele.

Vzhledem k absenci jakýchkoliv rozporů mezi oběma posudky posudkové komise MPSV v Ostravě i posudkem OSSZ v Karviné (které by případně mohly budit v některém ohledu pochybnost) proto považuje Nejvyšší správní soud další dokazování za zcela nadbytečné. Navíc třeba zdůraznit, že stěžovatelem v kasační stížnosti navrhané důkazy, tj. zpráva MUDr. H. ze dne 15. 5. 2008 a zpráva MUDr. V. ze dne 11. 3. 2008, byly vypracovány až po vydání napadeného rozhodnutí žalované, zpráva MUDr. H. dokonce až po vydání napadeného rozsudku krajského soudu.

Jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku, soud vychází při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K témuž datu pak posuzuje zdravotní stav stěžovatele také posudková komise MPSV. Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že po vydání rozhodnutí žalované dochází v jeho zdravotním stavu ke zhoršení, nic mu nebrání obrátit se na Českou správu sociálního zabezpečení s novou žádostí, tento další vývoj jeho stavu však nemůže být zohledněn v řízení o soudním přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2007.

Pouze na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že účelem šetření zdravotního stavu posudkovou komisí MPSV je objektivní posouzení schopnosti soustavné výdělečné činnosti

pojištěnce, které jediné může být pro rozhodnutí soudu určující. Subjektivní pocity, které stěžovatel opakovaně uváděl ve všech předchozích řízeních, nelze v řízení před správními soudy zohlednit.

Nejvyšší správní soud tak přisvědčil závěru krajského soudu, že na základě posudků Posudkové komise MPSV v Ostravě bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované nesplňoval podmínky částečné invalidity dle § 44 zákona o důchodovém pojištění.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí vadou dle § 103 odst. 1 písm. b) ani d) s. ř. s, a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 1000 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 7. 2008. Další porady s klientem soud zpravidla samostatně nehradí, neboť se jedná o úkony, které jsou svojí povahou součástí jiných hrazených úkonů právní služby. Soud advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1600 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu